

LA ESQUELLA

DE LA CRRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
B. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

MENJAR DE QUARESMA.

Estém en plena quaresma, y aixis com altres anys teniam la immensa fortuna d' edificarnos ab los sermones kilomètrichs del inolvidable D. Joseph María, enguany lo bisbe Català dejuna y 'ns fà dejunar de oratoria sagrada.

Ni un sermó, ni una senzilla plàctica... res.

¡Quina quaresma més sonsa!

Sort que si 'ls bisbes no predican ab la paraula, los fets incansables, predican ab l' exemple, y aquests fets son tant eloquents, tant persuassius, que avuy per avuy la religiositat nos surt pels poros.

¡Se 'n volen convence? Vajan llegint.

Alcoy, aquella ciutat que durant l' any 73 assassinava al arcalde, cremava las fàbricas y proclamava 'l cantó, acaba de donar una prova de que no basta un moment d' extravio per perdre 'ls sentiments religiosos innats en l' home .. sobre tot en una ciutat en la qual s' hi contan tanta fàbricas de llana.

Alcoy ha presenciat la mort de un Sant.

Era 'l tal un piamontés, que a imitació de tants y tants altres com avants se passejaven pèl mon, fent ballar una mona, ell anava seguint terras, mal vestit, mal girbat, ab lo cap baix y 'ls peus descalsos, dormint a la serra, menjant lo que l' hi davan y quan no l' hi davan res, alimentantse d' herbas.

Contan que 'l poch que tenia s' ho vā vendre y repartirlo als pobres y que al corre mon duya 'l propòsit de seguir tots los santuaris de la terra. Diuhen que passava cada dia dotze ó catorze horas ajenollat dintre de una iglesia... Qu' es lo que 's proposava, ningú ho sab... tal vegada guanyar lo cel... Un tifus salvador l' hi ha facilitat lo canvi.

¡Quina llàstima que baja sigut una malaltia tant vulgar, filla tal vegada de la mateixa falta de condicia y del desarreglo de ventrell, la que baja hagut de refreudar lo passaport al pobre pelegrí piamontés!

Pero després de tot ¿pot tenir esperansa de salvació l' home que s' abandona de aquesta manera? Los suicidats entrant en la glòria? Un tifus contret per falta de limpresa y de aliment, es un tifus voluntari. A mi que no m' ho digan: l' home que no 's renta es perque no vol; l' agua vā prou barata: l' home que no s' alimenta es perque no té y no té perque no treballa... Si en lloc de anar pèl mon fet un pollós s' haguès estat al seu poble y haguès treballat y haguès creat una família y haguès dut una vida honesta y arreglada, 'l piamontés encara seria viu y no pesaria sobre d' ell lo càrrec de haverse suicidat.

Veritat es que 'l poble de Alcoy llavors no diria, com diu are, qu' es un sant, y no 's repartiria 'ls brins de palla del seu jas, com si fossen reliquias.

Y no 's pensiu, si 'l poble s' hi empenya serà sant

com tots los sants y 'l veurán en los altars, voltat de ciris.

En aquest cas jo sols demano que me l' hi deixin fer de padri, per posarli un nom bonich y apropiat: Sant Os Bertran, patró dels que tenen mandra.

A Villanueva de la Reina (Jaen) s' han reunit uns quants individuos formant un apostolat.

Dotze homes, dotze apòstols.

No sè si n' hi haurà algun que tinga prou humor per encarregarse del paper de Judas: pero si 'm consta, per haverho contat aixis algun periòdich, que 'ls de Pau y Joan estan adjudicats a dos subjectes, los quals hon comensat ja a exercir lo seu ofici.

Y no 's cregan, un ofici lluhidissim.

Los apòstols Joan y Pau se dedican a treure 'ls mals esperits del cos.

Y procedeixen ab un zel tant apostòlic, ab un entusiasme tant sagrat, que de resultas dels seus exorcismes ha mort una pobra mestra d' estudi.

Això dona gust.

Y no solzament dona gust, sino que també dona ganancies als capellans.

Perque encare que la tal mestra, tinèt a los tots 'os dimonis del infern, es innegable que una vegada morta ja ha deixat de tenirs'hi, que per arrapats que hi estessin al morir se n' hi han anat ab l' animeta.

Aixis donchs convé ferli uns bons funerals... y 'odi la bola... y vingan endemoniats, que 'ls dotze apòstols de Jaen, la terra del ronquido, esperan obrar nous prodigis.

¡Ah! Quina llàstima que no siga jo 'l jutje de aquella terra!

Voldria veure si ab tanta facilitat com treuen los dimonis del cos, se treurian del seu una dotzena d' anys de presiri. Com hi ha mon m' agradaria véureho.

Y a propòsit de presiri.

Hi tingut ocasió de fullejar l' estadística penal corresponent al dia últim de desembre de l' any 1883, feta ab as degudas classificacions de edat, naturalesa, capacitat y professió de tots los individuos que extingixen pena.

Entre 'ls presidaris s' hi contan gquals capellans dirian?

¡Dinou!

Si sevors: dinou individuos als quals l' estudi de la teologia y 'ls canons y la traba mateixa que produheix la sotana per donar certs passos, no 'ls ha impedit de anar a viure a expensas del estat en un presiri.

A no ser —y aixis vull creureho— que aquests dinou presbiteros al contreure mèrits per ferse condemnar a presiri, duguessen una segona intenció. ¡Ay sevors! ¡Pot tant lo zel religiós...

Entra en los límits de lo possible que més de un capellá al véure que 'ls presiris acostuman a ser un foco de corrupció y una sentina de vicis y maldats,

haja dit: —Allà 'm crida 'l meu zel apostòlic y allà anire encare que 'm' hajan de condemnar a una pena infamant, a redimir las animetas dels presidaris.

Y quan s' hi volen jugar que 'ls dinou capellans que son a presiri, estan més grassos y se la passan millor que 'ls s'us companys de pena?

¡Oh! La mateixa virtut.

Tot sovint los periòdichs publican notícies de robos sacrilegios.

«A tal iglesia 'ls lladres se n' han endut los calzes de la sagristia.»

«A tal verge que 's venera en tal santuari l' hi han robat las alhajas.»

Aquest últim fet acostuma a comoure a las ànimes cristianas. Robar las alhajas de una Mare de Déu, quin sacrilegi...

Y no obs ant. los lladres si poguessin parlar, dirian:

—De tot això qui 'n té la culpa es lo pare Mon que predica contra 'l luxo.

Aquest any a l' iglesia del Pi han celebrat la festa de Sant Josep de una manera expléndida.

Segons *El Correo catalán*, molt pèrit en aquesta matèria, va exposar-se una reliquia preciosa, cantantse davant d' ella una missa solemne.

Una reliquia de Sant Josep, si sevors, una reliquia que 's guarda en aquella iglesia. Tal es lo ribot ab que treballava 'l venerable patriarca.

Un ribot miraculos.

Es fama que Sant Josep fent de fuster y treballant molt ab prou feynas se guanyava la vida.

Donchs ja veuran com manejada aquesta eyna pels capellans, ab ben poc esfors, en lloc de fer encenalls s' doblets de cinch duros.

Hi dit al comensar aquest article de quaresma que 'l bisbe Català no predicava.

Pero are haig de confessar qu' en lloc d' ell predican los capellans, ab una activitat y una abundancia que si 'l mon no 's converteix serà perque no hi ha per ell salvació possible.

Tinch cartas de diferents pobles de Catalunya, enuantme ressenyas de sermons de quaresma que fan sentir la falta de un periòdich especial destinat a donar compte de las prédicas, tal com hi ha a Espanya periòdichs que 's limitan exclusivament a donar compte de las corridas de toros.

Aixis per exemple, no 'ls agradaría llegir un telegrama per aquest istil?

«Sijes 24 Mars, a las tantas de 'a nit.

»Los sermons dels PP. Missionistas entussiasman a la multitut. Ahir un va vertir una màxima sublime: «La dona guapa y vanitosa, vā dir, se sembla a un anell d' or y diamants posat al cap del nas de un burro.» Tota la població està conmoguda. Las donas s'

enmascaran per semblar lletjas. La influència dels missionistes es tal, que algunes per fer més fàstic, fins duhen les mitjas al garró.

Y que dirian si llegissen una carta com la següent?

«Santa Coloma de Farnés, 5 Mars de 1884.

Hi anat à sentir tres vegades un frare que ha fet sis sermons desde l' primer dia de Carnestoltes, fins al divendres à la nit. Si l' hagues sentit! Quins fueros y quins cops mes tremendos sobre la tronal! Sembla que havia d' ensorraria. L' últim dia no s' entenia porque tenia un tap al coll. Los tres sermons que hi sentit han sigut tots per l' istil. Desde que l' home comet un pecat mortal, Deu l' abandona y l' dimoni s' apodera de la seva ànima. Los que ván a cafès y cassinos, ván en puestos diabolichs. Quan las noyas s' abrassen ab un home per ballar, s' abrassen ab lo dimoni. Parlant del ball vā citar un fet curios. En una ciutat ballavan mentres hi havia missió. Una noya molt rica anomenada Catarina havia convidat a unas amigas a ballar a casa seva, y quan ván ser a mitj ball vā caure morta. Desseguida, tots espantats ván anar a l' iglesia a avisar a un missionista qu' estava predicant. Lo missionista acompañat de un sens fi de personnes arriba a casa la Catarina y diu: «Catarina alsat!» Y Catarina s' alsà. Vā reptarla porque havia fet tots aquells escàndols dihenli que s' arrepentis de tot, a lo que contestà Catarina que no podia ser, que ja estava condemnada per sempre mes, y desseguida vā tornar a caure morta altra vegada.

«Chul' la Catarina!

Lo rector no vā voler ser menos que l' frare. Vā fer un sermó plé de dimonis, infern, sofre y pega grega. L' home que fa-si una obra mala l' primer dia del any y no se 'n confess, encare que 'n fassí tres de bonas cada minut fins al 31 de Desembre, davant del tribunal de Deu no l' hi servirán sino per més pena.

Al final del sermó vā dir unes quantas coses sobre lo que significa Cristo clavat en la crèu. La corona d' espines al cap no recordo be porque vā dir qu' era. Los llavis que avants los tenia tant sonrosats y are 'ls tè tant descolorits, es per las blasfemias y paraulas deshonestas, que han sortit, peccador, de la tèva boca. Véus las mans que las tè atravesadas per dos claus? Donchs las hi tè per lo que has robat y per lo que has tocat... (la decencia no 'ns permet acabar la frase). Véus los pèus que també 'ls te atravesats per un clau? Donchs es porque has entrat en casas sospitosas.

Lo rector va anar desbarrant per l' istil; si ho hagues de repetir tot, aquesta carta seria interminable. Ab lo dit edificis y mani a S. S.

J. C.

Tant lo de Sitges com lo de Santa Coloma de Farnés es autentich.

No diran, donchs, los lectors de l' Esquella que en temps de quaresma no fassa jo tots los possibles per encaminarlos per la via de la devoció.

P. DEL O.

EN LO CEL-OBERT.

—Senyora Pona! senyora Pona! Que 'm fará la mercé si es servida de deixar anar la corda qu' are 'm vindria be omplir l' dipòsit?

—Ay, dispensi senyora Roseta, me n' havia distret.

—Si que té poca memòria.

—No gaire, no s' cregui.

—Are veji... Enganxi un lletrero à la corda que potser aixis no la tindrà de destorbar.

—Qué diu?

—Lo que sent.

—Miri senyora Pona: la deixo està, porque no m' hi infundo, ó si no 'm sembla que parariam à malas.

—Si ja l' hi val més: no 's cansi la veu porque quant se té tant bonica com la seva, que sembla un gos encardonat, hasta dol gastarla.

—Si, pot dir de la veu y la de vostè sembla un espinguet.

—Cap geperut se vén lo gep. Ja té rahó l' ditxo que qui més enrahonà més tindrà de callar.

—Això l' hi toca à vostè.

—A mi! Si la crech.

—L' donchs à qui?

—A vostè.

—A vostè.

—Calli xafardera.

—Poca solta.

—Descarada.

—Arri allà, qualsevol.

—A qui diu qualsevol? grandissima... Senyor, detinume la boca porque me n' anava à descarrillà. Si, ja fa bè de lancarse à dins y tirarme la porta pels bigotis, porque no se ahont hauriam arribat. Ves qui maltracta. Més valdrà que 's cuidés d' altres coses que prou doman que dir. Pero que no s' espanti que ja fa temps que l' hi tinc pronosticat: de la seva pell s' en faràn les tiretas.

—Que té senyora Roseta que sento que ja crida? —Ca res que vol que sigui senyora Ursula? tot son mals vells. Aquesta d' aquidalt, que ni vuil anomenar, m' ha insultat. Pero ha tingut sort qu' ha fugit ó si no 'm sembla que hi hauria bagut sarsuela: perque del primer cop de corda que l' hi vā à la cara, de segur que l' hi queda una reguera que se l' hi hauria coneugut tots los días de la seva vida.

—Donchs ha anat de serio?

—Ja ho crech. M' ha dit... qualsevol. Mala...

—Y b', deixiu corre ja ha passat. Si no que jo m' estava per allí dins arreglant un xich, que la que vol treballar may se l' hi acaba la seyna y veliaqui que sento aquest crits y surto desseguida.

—No m' en se avenir, la tráfechs: ves aquí...

—Donchs cregui que si jo m' hi hagues escaigut, tambe hi hauria pres cartas. L' altre dia vaig tenir paraulas ab la del quart.

—Si vaya un' altre: tal-la tal-lera; 's fan molt totas dugas.

—Ja ho crech si son carn y ungla.

—Tots son uns. Aixis que la vaig veure, quan van veni, l' hi vaig tirar la lletinada y cregui que quan una persona 'm cau del ull...

—Lo mateix me passa à mi.

—Si 's coneix a la llegua.

—Figuris que l' altre dia, l' dimarts, tornava de plassa y al ser al primer replà ns topém totas dugas. Jo, com que, mal m' està l' dirho, pero tinch bastanta educació l' hi faig pas (allavoras ja estavam de punta) y l' hi dono l' bon dia. L' hi ha sentit tornar vostè? Donchs jo tampoch. La veritat, de moment 'm vaig sulforar y l' hi faig: Bon dia bestia. Amigu que vaig baver dit, se va posar feta una fúria; ns ne varem dir de totes, senyora Roseta, y si 'ls cistells no ván anar en l' aire, va ser porque la minyona del primer pis vā sortir à descompartirnos. Are veji la poca criansa, negarme l' bon dia; encare may m' havia passat.

—Si, ja l' hi he dit; son gent d' aquella sap?...

—Prou qu' ho sé,

—Y à mi no m' hi vingui ab aquesta llei de personnes que com més hi fas mes hi perts. Quan veig qu' una es aixis tant amable y tant franca; pero ja se sap, cada húes com Deu l' ha fe.

—Ja te rahó senyora Roseta, això son geníts.

—Que 'm dirà à mi senyora Ursula, si 'ls coneix mes qu' ells mateixos.

—Vaja, ab lo seu permis m' en aniré à acabar d' endressar; perque com faig d' ssapte, sap? Y à mi m' agrada tot molt net.

—Lo mateix qu' à mi, filla; la netedat es mitja vida. Mirí, jo acabo d' omplí l' deposit y també me 'n hi vaig.

—Vaya que hi farem...

—Ay Deu meul qu' es pesat l' tenir de bombar. Jo sempre dich que 'ls que tenen agua viva, en tot lo dia no deuen fer res.

—Qu' es plaga vostè!

—Si vagi dihent plaga, pero creguim senyora Ursula que no envejo res més.

—A l' altre casa n' teniam y are ho trobo molt à faltar.

—Gent la senyora Pona com canta? Quina poca solta: que 'n t' pochs de mals de cap. Oh, y ho fa perque nosaltres estém aquí enrahonant y per destorbar-nos.

—Vol dir?

—Av filleta, que 'ls coneix poch à n' aquesta gent.

—Miri que no 's pot arribar més.

—Que vol ferhi: poch cabal mala ventura.

—Are surt; posémse à cantà nosal res també.

—Ben pensat.

—Que hi ha sessió secreta que fá rato que sento l' xiú xiú.

—Hi ha l' que 'ns dona la gana.

—Si ja poden cantar pero no desafinir tant 'senten?

—Be, veura: nosaltres no n' hem après perque altres seynas tenim à casa.

—Ja té rahó senyora Roseta, no fém com alguns qu' à derrera de las canturias la casa 's vā com Deu vol.

—Qu' ho diu per mi, donya res?

—Que té quā d' palla que s' encen tant aviat? Y à qui diu donya res? pochs modos.

—A vostè, desllenguada.

—Poca vergonya.

—Farseta.

—Ahont vā alló?..

Y totas tres se posären à cridá y xiscrà, com tres espirituadas, af jintsi també la del quart pis que té una vén que 's fica al moll dels ossos.

Tois los demés vehins sortiren à las finestras donant la rahó à l' una ó al altre y la minyona del primer pis que rentava à baix al safreig entre las sevàs canturias y 'ls cops de picador, acabà d' arreglar aquell xivarri qu' al últim ningú s' entenia.

Tal e lo cel-obert de casa y c'eguin que més que cel-obert es un iufren.

Ja 'ls dich jo qu' entre la senyora Roseta, la senyora Ursula, la senyora Pona y la del quart pis, forman un quarteto capás de fer tornar ximple à qualsevol y súniinti 'ls demés vehins que no desmereixen en res dels ja citats, y queda l' quadro complert.

Per això busco un' altra dispesa ahont canviar-me, per veure si po ré estar ab mes tranquilitat.

Perque per un tres y no res mouhen tal desori que

sembla que 'l mon s' ensorri y la veritat no estich per més rahons.

BONIFACI MALCARAT.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Per parlar de 'n Rossi hauria de repetir lo nostre pà de cada setmana. Ell sempre està admirable.

Hi havia que veure 'l no obstant en la representació de Macbeth, un dels tipos més difícils del teatre de Shakespeare. ¿Pero qué son dificultats per ell? No es per ven ura un gegant que ab un cop de cama travessa las més altes muntanyes? Macbeth, aquell home supersticiós y malvat vā tenir en el una interpretació perfecta. Lo públic vā premiarlo ab entusiastas aplausos, dels quals vā participar també la dama encarregada de Lady Macbeth.

En lo Circo han posat Frà Diavolo y la senyoreta Gasull ha pasado a mayores, cantant lo paper de Jerliissa. A pesar de veureseli qu' estava espantada, la veritat es que vā desempallegarsen ab molta discreció. Lo tenor Maurelli ya portarse bé, no ménos que la senyora Cescatti y 'ls Srs. Bachs, Nadal, Saprisa y Bassols y l' orquestra dirigida pel mestre Subeyas.

Total: un conjunt molt acceptable.

A Romea s' ha estrenat una pesssa titolada: Tot-hom té la sèva. L' argument es escàs y la trama no 's percebeix ni ab microscopi. En canvi hi ha xistes molt groixuts. May menys: si la trama es xica que 'ls xistes són grossos.

Nota: en Goula hi està molt bé.

Una observació justa. En la revista de Lo primer amor notava ab justa estranya que l' actor Sr. Soler —a pesar de remontar l' acció de l' obra, rengoneixem que la culpa no es del actor, sino dels autors que al descriure la manera de fumar, fan dir a n' en Soler, «encens un misto.» Aixis donchs, lo que deyam pel actor, vaja dit pels autors, los quals poden corregir sense esforç aquesta petitesa, que no deixa de ser un anacronisme.

N. N. N.

¡LO CANTI DE LA ROSETA!

A una nena coneixia
la més hermosa del mon.
qu' anava a omplir cada dia
lo cantret à la font.

Quantas voltas jo esperava
à tant tendra papallona
y al seu costat me posava
per conversarbi una estona!

«Florela del mes de Maig:
deixi que 'l canti li aguantí
li deya, y sens greu empaig
jo li ajudava a omplir 'l cauti.

Quan lo canti estava omplert
lo cel-locava à l' acera,
y al-dos al mij del carrer
may sabiam l' hora qu' era.

Vareig donarà a gratsient,
cert jorn qu' estava distreta,
un cop al canti, y al n' oment,
tot rodolant se li petà!

Esglèssia va quedar,
y ab los ulls fixos al cel:
pobreta, 's roà a plorar,
liens ant llàgrimes de fel.

Qu' es aqueix disgust tan fort?
Contestim: Rosa, sens triga.—

—Es que 'l canti era un recort
de la mare qu' al cel siga!—

—No s' p' que s' ato'ndra!
que preten per recompença!—

—No veu que no s' pot fer fondre
ni ab diners aquesta ofensa!—

—No implica, no s' ha d' abatre;
li pago ab amor etern.—

—Si 'm deixa un jorn per un altre,
quan mori, anira al infern.—

Aixis varem quedá entesos
y tots dos enamorats,
al cap de quatre ó cinch mesos
nos trobam j' casats.

Avuy he sabut per ella
que 'l canti no era sencer,
puig qu' un jove molt trapella
l' havia esquerdat primer!

Per més que 'l vulgo 'm bescanti
juro que 'm veig penedit
d' have hagut de pagá un canti
que ja estava consentit!

ESQUELLOTS.

Vaja, estém mil'or de lo que volém.

Are ja no estranyaran que à Barcelona no hi haja robos, y que la tranquilitat siga tant completa.

Ventura de la policia.

Ni à Turquia, ni à Egipte.

Ja 'ls dich jo que quan algú 's queixa 's queixa de vici.

O sinó, després de llegir lo que vaig a contarlos, responguin si hi ha res més bonich al mon:

Era un francés, un gabacho, com diria un polisson castellà ab tò de desprecis.

Lo tal francés s'estava tranquil à casa seva, quan va presentars'li un guindilla, diuentli que quedava detingut y que 'l seguia al govern civil.

Allons, vá dir lo francés.

Pero quan van ser al carrer, van entrar en tractes.

Lo guindilla vá dir:

—Si me da Vd. cuarenta ó cincuenta duros le dejo en libertad; de lo contrario siga Vd.

Lo francés vá respondre que hi estava conforme: que aquella cantitat no la tenia; que la buscaria, y que hi tornés més tard à recollir-la.

Dit y fet: a l' hora convinguda, vá presentar-se 'l guindilla, y al allargar la mà per arreplegar los quaranta duros, vá sortir un municipal qu'estava amagat, y vá endurse'n al taruguista al juzgat de guardia.

¡Pobre guindilla! Aixó no era lo tractat. Francament, aixó es abusar de la bona fe dels agents de ordre públich.

*

Un periòdic local ne conta un altre. L'hèroe no es un guindilla, sinó un inspector y la víctima també es un gabacho. Lo tal francés es rellotger, y l'inspector vá anar-li a comprar un rellotje de 400 duros, diuentli que ja l' hi pagaria.

En efecte, passan dies y setmanas, lo rellotger tot es reclamar y l'inspector escorre 'l bulto. Un dia 'l francés se formalisa y l'inspector per ferlo callar l'hi ofereix 10 duros. Lo rellotger se nega à rebre's, un y altre s'enfadan y 'l de la policia 's recorda qu'es autoritat y envia à buscar à una pareja.

Y are vè 'l bò. Quan la pareja vá tenirlo subjecte l'inspector vá rómpreli 'l basto de mando per l'esquena y despresa vá darli un jaco de cops de sabre. Vá darli, en una paraula, tot lo que podia, tot menos los 400 duros del rellotje.

Lo francés vá poderse escapular y vá anar à contarlo al cònsul, y quan lo cònsul vá recorrer, ja hi havia auto de presó contra 'l rellotger, acusantse'l de desacato à la autoritat.

De manera que si 's descuida una mica, 'l francés hauria anat à la presó à pahir 'l estofat que vá donarli l'inspector en pago del rellotje.

Lo qual hauria sigut homèrich.

Una notícia.

Lo Sr. Gil Maestre, que tants bons recorts deixa à Barcelona per l'activitat, la integritat y 'l zel ab que ha desempenyat lo càrrec de juije y de governador de la província, ha sigut trasladat à Valencia.

Tot Barcelona sentirà 'l traslado de aquest magistrat. Afotunadament tenim un cos de policia de misto, y la falta del Sr. Gil Maestre sera menos sensible.

Sobre tot córdinse la levita y obrin l'ull.

Dos matrimonis celebraven junts la festa de S. Joseph, quan ván trabarse de paraules y de las paraules ván venir als fets y dels fets ván resultar descalabrats tant los marits com las mollas.

¡Y diu que celebren la festa de Sant Joseph!

A la quènta la llet vá pujalshi al cap.

Diu que l'ajuntament tracta de fer un empréstit.

Y aixó que deyan que aquest Ajuntament no faria res.

Res?.. Menos que res.

Fá deutes.

Se queixan los periòdics de Madrid del gran número de crims que allí 's cometan.

De un quant temps ensa tot son assassinats y suïcidis, tiros y garrotadas.

Això succeix, principalment, desde que hi ha conservadors al poder.

Tothom practica 'ls principis d' en Cánovas.

Tothom procura conservarse.

M'envian pèl correu la següent combinació de familia:

«Vaig casarme ab una viuda que tenia del seu primer matrimoni una filla casadora.

»Donchs bò, 'l meu pare venia à visitarme ab fre-

güencia y al últim vá enamorarse de la mèva filla política y vá casarse ab ella.

»Ab lo qual lo meu pare vá passar à serme gendre y la filla política mare, per ser la dona del meu pare.

»Algun temps després la mèva dona vá tenir un fill, que va ser cunyat del meu pare y al mateix temps oncle meu, per ser germà de la mèva sogra.

»La mulier del meu pare (la mèva filla política) tingué també un fill que 'm sigue germà y net per ser fill de la mèva filla.

»La mèva dona era avia de mi mateix, per ser mare de la mèva mare y jo era marit y sogre de la mèva dona, y com que 'l marit de l'avia de una persona es avi de aquesta persona, resulta que vaig arribar à serme avi de mi mateix.»

Un senyor de Madrid vá rebre 'l següent telegràma: Queda escribo presto su pelo cava galgo fuera refresco marley. —Círculos.

Déu l'egir-se:
Queda escrita puesto. Sábenlo casa. Salgo fuera. Regreso martes.—Consuelo.

Un bolsista de Barcelona *n'vá rebre un que deya lo següent:

Núm. 622 —Para Barça. de Madrid núm. 26 palabres 26 depositado el 22 à la 1 madrugada.

Y..... res m.s.

Es a dir un telegràma sense telegràma.

—Com hi ha mon m' agradaría ser telegrafista no més que per divertirme.

En un poble de la província de Granada s'havia mort una minyona y estava ja amortallada.

Pero tot de un plegat vá alsarse de la caixa, diuentli que tenia gana y que volia brenar.

Francament, aixó es anar contra 'l metge que la havia dada per morta.

[Ah, si jo fos governador de Granada, crequin que no se'n enriuria]

Lo menos, lo menos, l'hi posaria una multa de 500 pelas.

Segons la Vanguardia, à la casa gran torna à remendar las cireras lo grup de l'arrós.

Després de tot es molt natural que això succeixi.

Ja ho deya 'l sr. Fontrodona:

—L'arrós fà 'l ventre gros.

Lo Sr. Batllori rey chico de Hostafranchs ja té la gran feyna del sigle, recollint firmas per las próximas eleccions.

Lo rey chico de Hostafranchs no pot desmentir allò de la cansó:

Batllori pica vots...
Batllori pica vots...
Un... dos... tres...

—Pero jo no sé D. Joseph perque 's causa d'aquest modo, dirà 'l Sr. Soler y Catalá. ¿Que per ventura no disposo jo de tots los habitants del Cementiri?

L'escena à Carmona.

L'administrador del carril reb una caixa, l'obra y 's troba ab una criatura.

—Vaya uns regalos! diulen que vá dir. Si no trobo algú que se'n encarregui la dure als bordets.

Una pobre dona empleada en la vía, vá oferir-se à afillarla, y al tréureli 'ls bolquers per primera vegada, va trobarli una gran cantitat ab bitllets de banch.

Y are l'administrador reclama la criatura y 'ls bitllets, à pretext de que la caixa anava dirigida a n'ell.

Certs cors tenen això... Una vegada se 'ls despertan los sentiments humanitaris, son capassos de afillar-se un paquet de bitllets de banch.

—Sabent quién es l'extrem de lo inverossimil? Que un geperut siga professor de dret.

La Singer s'ha fet batejar y s'ha casat ab un jove barceloní.

Confits per partida doble.

Confits pèl bateix y confits pèl casament.

Vaja que les artistas italiànas quan venen à Barcelona, no sembla sino que vingen à buscar marit.

La Vercolini vá casarse à Barcelona.

La Singer, idem.

La bailarina Laurati s'ha casat ab un capitalista barceloní.

La bailarina del Liceo está leri, leri.

Y fins de las coristas del *Donna Juanita* sembla que n'hi ha una ó dues d'emparaulades.

Hi.... meneo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Dos-primeral Dos-primeral...

—Que hu-tres primera-prima?

—Dos-tres feyna las al quart...

—Un repunt a una camisa

—Si no sento la total....

—Es que 'l faig ab la primera.

—Y doushs perquè 't vaig comprar la primera-dos-tercera?

KIN-FO.

II.

Lo govern primera lot.

tres quart quint-tres de Madrid

y las demés ha prohibit.

De això si que dirse 'n pot entendre 'l dos invertit.

CRISTOFOL CRISPIN.

ENDAVINALLA.

Molts treballan aprop mèu:

jo sols treballo de nit:

m' seguio dret ab un pèu

y es un pèu sense cap dit.

ENRIQUETA C.

SINONIMIA.

Ab tres lletras solzament

quatre tots tens al moment.

Lo primer es poble ric:

lo segon número impar:

lo tercer may es antich

y 'l quart es bò per menjar.

DEUDET DE REUS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Omplir los pics ab números de manera que sumats horizontals y diagonals dongan sempre la suma de 14.

JONATHAN CURTISS.

TRENCA-CLOSCAS.

NO FA SOL.

Combinar aquestes lletras de manera que 'n surti 'l nom de un personatge que ocupa una posició elevada.

M. ROCA Y R.

ROMBO.

Primera ratlla horizontal y vertical: una consonant.—Segona: habitació del camp.—Tercera: nom d'home.—Quarta: sustancia grassa y 5.ª una consonant.

DOS LIBERAIS.

GEROGLIFICH.

A B C L

A P I T

raja

LIE

SOLUCIONS

▲ LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.*—Cá-no-vas.

2. Id. 2.*—A-ma-li-a.

3. ANAGRAMA.—Copa-Paco-Poca.

4. LOGOGRIFO NUMERIC.—Aniceto.

5. CONVERSA.—Reus.

6. TRENCA CLOSCAS.—Patillas.

7. ROMBO.—

P
C E P
P E S O L
P O LL
L

8. GEROGLÍFICH.—Lo General Prim fou fill de Reus.

BARCELONA EN LA MANO

GUIA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES

POR J. ROCA Y ROCA.

LAS TRAMPAS DE LA DONA GRASSA.

—Vaja, que ab aquest cos y aquest ventre
semblo la bomba.

Sistema per reduhir lo ventre.

Sistema per reduhir tot lo cos al plegat.

Estrenyé fort noyas, qu' es l' úlim cop de mà!

«Véuen com una dona arregla la
es tota un' altra cosa?